

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput X. Referuntur varia, quæ ipsi agenti patronam Hispaniæ, cum Deo
evenerunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

movebat se huc atque illuc, & quodam modo blandiebatur eidem Sancto Angelo. Declaravit mihi deinde, illam esse symbolum affectuum meæ animæ.

Post prolata quædam alia dixit, se nomine Dei velle inferere in digitum meæ manûs annulum, quem gerebat in sua, quod fecit, & annulus mihi de repente visus est eundem digitum penetravisse, adeo ut illi fuerit incorporatus. Hoc factò Sanctus iste Angelus disparuit. Mox vidi descendentes ex cælo alios Angelos, adferentes speciosam coronam, qui consistentes coram me gratias mihi egerunt, quod orarem pro commissis curæ & custodiæ ipsorum Provincijs, atque pro felici exitu, quem Deo largiente erant sortitæ meæ preces. Fui vehementer pudefacta, & nunc id refero cum ingenti mea verecundia, agnoscens quàm sim indigna, ut Deus suis Divinis oculis meas respiciat preces: quanquam ita magis manifestet magnitudinem suæ misericordiæ. Illi Sancti Angeli imposuerunt coronam meo capiti, quam ubi aliquamdiu retinuissem, Sanctus meus Angelus Custos eam deposuit, servaturus, licet non viderim, quò illam tulerit, quidque cum ipsa egerit.

Die sequenti, quæ erat feria quarta, decima septima dicti mensis, sum ducta ad cælestem Jerosolimam, & præsentata Beatissimæ Trinitati, quæ mihi dedit suam sanctissimam benedictionem. Inde fui

ducta ad quendam altum locum, plenum inestimabili gloriâ, ubi mihi, quidquid videbam & agnoscebam, apparebat esse mera æternitas, vita perpetua, gaudium perpetuum, beatitudo perpetua, non absque inexplicabili animæ voluptate & suavitate. Hinc, jubente Deo, inclusa in quandam velut nubeculam auream sum translata ad longè distitum locum, qui habebat speciem commodi oppidi, seu parvæ urbis. Ibi vidi castellum munitum, quod obsidebatur ab hostibus, non circumquaque, sed ab una parte, & quasi ex adverso. Pugnabatur utrinque, & aggressoribus fortuna minùs favebat: ex nube autem, in qua ego eram, emicabant quidam radij luminis, quibus excæcati hostes, aliqui præfocabantur calore, & alij despondebant animos. Conabantur nihilominus iterare oppugnationem, ut de novo invaderent possessos, qui erant Catholici, & Hispani. In hoc statu illos reliqui, sperans tamen forte, ut Divina Majestas concederet victoriam nostris. Locus, quantum ex indicijs mihi datis collegi, est Portus dives. Deus sit in æternum benedictus. Amen.

Legatur, quod hac de re in quadam sua epistola Joannes de Flavo, qui tum Gubernatorem agebat Portus divitis, scribit ad Venerabilem Marinam, cujus precibus victoriam attribuit. Epistola, cum reliquis hoc factum concernentibus, reperitur in fine Capituli XXXVI. Lib. I. hujus II. Partis, ubi id recensui.

CAPUT X.

Referuntur varia, quæ ipsi, agenti patronam Hispaniæ, cum Deo evenerunt.

A Nno sexcentesimo vigesimo sexto, multa huc spectantia fuerunt à Venerabili Mari-na acta cum Divina Majestate, ut necessario plura nobis capita sint occupatura: exequemur omnia secundùm ordinem temporum & mensum, quibus contigerunt. Calamitosissimum fuit hujus anni principium quibusdam regionibus Hispaniæ, præsertim verò Castella, propter subitas fluviorum exundatio-

Vita Mar. de Escobar Paris II.

nes, qua luctuosam intulerunt stragem. Huc alludit Virgo ita exordiendo.

Decimâ nonâ Februarij fui vehementer fatigata, & oppressa doloribus, neque minùs afflictione ortâ ex calamitatibus meorum proximorum. Tunc mihi Dominus dixit: Soror, es valde fatigata, quiesce in me, ac dormi tantillum. Anima fuit unita Deo, & corpus occupatum brevi, sed svavi somno naturali, quo suas vires modicum refocillavit. Quando ex eo evigilavi,

112

visus

visus mihi est Jesus Christus Dominus noster præ se ferre, acsi eò tenderet, ubi ego eram. Volui illi procedere obviam, ad ipsum excipiendum, & quasi alloquerer sociam, quæ mihi tum aderat, dixi intra me: Eamus. Vidi autem tunc Sanctum Patrem Ludovicum de Ponte mihi dicentem: Paulatim Soror, quid vis facere? Expecta Dominum, quia ipse ad te veniet. Ità conquievi, & expectavi. Advenit Ejus Majestas cum comitatu multorum Angelorum, eò habitu & modo, quo versatus fuit in mundo: superinduerat tamē quandam elegantem vestem, & habebat pretiosissimum diadema in suo sacro capite, vultum exhibendo gravissimum, & magnæ autoritatis, ut se ostenderet summum esse Regem. Latus ipsius stipabat, ad unius passus distantiam subsequens, sublimissimus Angelus, qui auream in manu ferebat campanulam, cujus sonus videbatur esse vox Angelica, intimans attentionem. Eo audito cæteri Angeli se prostraverunt humi, & Dominus stando suam ipsis dedit sanctissimam benedictionem, quā acceptā surrexerunt, & Christus Dominus magna cum majestate sic illos est allocutus: Angeli mei, ibitis ad omnes illas regiones, in quibus per hos dies fuit exercita mea Justitia, atque in nomine Patris, & meo, ac Spiritus Sancti, & in virtute sanguinis, quem profudi in cruce, perambulabitis terram (tum Ejusdem Majestas elevavit brachium, & gravissimo gestu indicavit illius circuitum) dicetisque mortalibus, qualiter mea Clementia ipsorum fuerit miserta; inspirabitis illis, ut agant pœnitentiam pro suis peccatis, atque ut vias suas, opera, & corda dirigant ad consequendam salutem; ut fructuosè audiant, & custodiant verbum Dei. Quod attinet ad temporalia, restaurabitis collapsa, corroborabitis debilia, & reparabitis minus perfecta. Deinde idem Dominus ad me conversus mihi dixit: Tu verò ora Deum pro hoc populo, ut se disponat ad suscipiendam Divinam misericordiam.

Fui afflicta, dum audirem dicentem Divinam Majestatem, ut orarem, quò se ipsi disponerent: voluissem enim, ut omnia

faceret Ejusdem Clementia, statimque illos disponeret. Intuitus me est Dominus, & dixit mihi: Ego ità res disposui, ut homo ex parte sua præsteret, quod debet. Quamvis namque sim omnipotens, hoc tamen svavi meæ convenit dispositioni. Angeli se obtulerunt cum magna promptitudine & hilaritate, ad omnia exequenda, quæ ipsis mandabantur. Postea Dominus cœpit mecum sermocinari dicendo: Accede nunc, quid tibi de hoc Justitie meæ opere videtur? Ego verecundè, pro ut par erat, respondi: Mi Domine, sufficit quòd tu id sis executus, ut profusus bene factum fuerit. Bene est, reposuit Dominus, quid tamen tibi videtur? melius fuisset, si mea Clementia fuisset miserta hujus populi; an verò quòd exercuerim meam Justitiam? Mi Domine, ajebam, tu semper facis, quod est melius, & operaris, quod est convenientius: ac proinde quòd factum fuit est melius, quia tu id fecisti. Accessit Ipsius Majestas ad me, quæ prociadi ad ejus pedes, & impetrens tribu suam sanctam benedictionem, imposuit unam è suis sacris manibus meo capiti, alteram autem potui exosculari. Tum agnovi, quòd revera, qui me alloquebatur ac tangebatur, esset ipsemet Jesus Christus Dominus noster in sua propria persona, ità ut de hoc non possem ambigere. Meus Spiritus se fortiter univit eidem Domino, & quando deinde ad me redivi, fuerat secretum mysterium.

Alià vice, cum essem afflictißima, propter multas adversitates & calamitates, quæ his diebus, ut mihi referebatur, obruerant hæc Regna, quantum cunctante resignarem in Divinam voluntatem, non poteram me tamen componere. Tum mihi Dominus dixit: Conquiesce, Anima, quoniam enim fieri conveniebat, ut punirentur, qui sunt mortui, & superstites emendarentur. Adverte, nonne vidisti magistrum aliquem puerorum, dum hi sunt negligentes in obsequendo, & garrunt, surgentem ex se illa duorum triumve ex ipsis capita ac scutica aliquoties verberantem, atque in terrefacientem omnes, qui metu perterriti se applicant lectioni? ità verò ego nunc

Alio die, postquam mihi Divina Majestas ostendit, quid supra dicti Angeli profecerint, exequentes quod fuerant iussi, vidi Angelos Custodes earum animarum, quibus dictata sibi à Deo inspiraverant. Veniebant apertis & semiextensis brachijs, dependentibus inde instar spirarum multis catenis ex purissimo auro, quæ erant pretiosissimis intertinctæ lapidibus. Progrediebantur hi Beati Spiritus longo ordine, & videbantur mihi, licet essent lætissimi, incedere multum fessi, ut indicarent non tam pretium & quasi pondus illius thesauri, quem ferebant, quam curam ac diligentiam impensam lucrands animabus. Ascenderunt per pulcherrimos gradus ad cælum, & obtulerunt illa cimelia Majestati Triunius Dei, qui ostendens, sibi ea plurimum placere, mandavit, ut servarentur in cœlesti quodam castello munitissimo, suo gazophylacio. Significatum mihi fuit, cimelia mystica, quæ ibi ostendebantur, ideo fuisse catenas, ut mihi indicaretur, animas illas jam quasi fuisse in Domino ab Angelis in perpetuum captas, & non perendas, neque recessuras ab amore debito tam bono Deo. Ipse sit in æternum benedictus propter suas misericordias. Amen.

Quadam feriâ tertiâ, decimâ sextâ Martij, dignata est me invisere Sacratissima Persona Spiritus Sancti. Venit iste Dominus cum consveta pompa & majestate, quanquam absque prævio illo strepitu & motu, de quo aliàs dixi. Ducta sui ab Eiusdem Majestate ad valde remotum mare, ubi vidi tria oppida seu castella muro cincta, & turrata, atque duo ex ijs intra mare in insula, & aliud in litore. Ignoravi Provinciam, in qua essent, scivi tamen esse Catholica. Dominus mihi dixit: Considera accuratè hæc duo castella. Consideravi illa diligenter omni ex parte, vidi esse penitus destituta omni apparatu necessario ad defensionem, & militibus, unde afflictâ dixi Deo: Ah mi Deus! valde malè hoc loco agitur, summa est hæc debilitas, & maximum periculum, ut destruantur ab hostibus, si adveniant. Quid igitur est faciendum, ajebat Dominus.

Obsecro Tuam Majestatem, respondi ego, ut jubeas ista castella custodiri à tuis Angelis. Fiat licet ità, dixit Dominus, & mandavit sex Angelis, ut custodirent ea castella. Vidi, quòd se assumptâ specie humanâ collocaverint infra, quasi ad angulos illorum castellorum. Sic acquievi, & egi gratias Deo pro præstito mihi beneficio. Vidi ramen deinde, illos Angelos relictis angulis, quos occupaverant, ascendisse ad turres castellorum, ità ut inferior pars esset velut indefensa ac deserta, quando ego fui quodammodo absorpta in Domino.

Octiduo post, sequenti nempe feriâ tertiâ, manè me Dominus valde properanter vocavit, dicendo: Veni, veni Anima, & videbis. Gyraui oculos animæ, & vidi eadem ista castella quasi nudata præsidio, eò quòd Angeli ascendissent, sicut dixi. Rogavi rursum Divinam Majestatem, ut dignaretur illi necessitati succurrere: & Deus videtur voluisse rogari, qui mihi denique dixit: Bene est. Derepente sui ducta ad cœlestem Jerosolymam, in cujus spatio foro, ubi eram, vidi multos Angelos Sanctos velut expectantes, ut illis Deus quidpiam mandaret, cessurum in ipsius honorem, eum in modum, quo per fora hujus mundi est reperire operarios expectantes aliquem, à quo conducantur ad laborandum. Erant speciosissimi & comptissimi, quos tum interrogavi: Domini, quid hæc agitis? Expectamus, responderunt, ut Deus nobis aliquid imperet, in quo illi exhibeamus obsequium. Voletisne verò, mei Domini, subjunxi ego, vos conferre ad protegenda & custodienda quædam munimenta Catholica, quæ summè indigent defensione? Faciemus id omnino, reposuerunt ipsi, verùm oportet te hanc rem petere à Deo, atque de ea cum Eiusdem Majestate agere, ut nobis id mandet. Adivi Dominum cum magna confidentia, & dixi illi: Mi Domine, isti tui Sancti Angeli se offerunt, ad succurrendū ijs castellis, modò tu ipsis id mandes. Obsecro te per te metipsum, ut mihi gratificeris, mandando hoc illis. Ità faciam, dixit Dominus: quid autem habes, quod mihi rependas? Mi Domine, respondi, cur

id dicis? quomodo sic loqueris? quid sum ego, aut quid habeo, quod tibi dem, cum sim pauper & miserabilis creatura, ut proinde si aliquid habeo, totum sit tuum?

Taliter velut pendebam à Deo, expectans quid mihi diceret, sed nihil audivi, quia eo ipso momento me rursus adverti esse in meo angulo. Tum ad me venerunt omnes hi mei Domini Angeli, qui hinc affutunt, & attingentes me spiritualissimè, atque illâ sibi consuetâ decentiâ Angelicâ, dis cooperuerunt meos pedes, manus & latus, quas partes Divina Majestas signavit suis sacris insignibus. Unumquodque horum membrorum erat transfixum durissimo clavo, unde unus è Sanctis Angelis singulos clavos extrahebat, tanto meo cum dolore ac sensu, ut tota contremiscerem, ac si mihi evelleretur anima, & videbatur mihi copiosus ex vulneribus sanguis effluere. Positis quinque clavis in quadam patina, dixit mihi Angelus meus Custos. Age, Soror, mitte Domino istos clavos, hoc enim sibi à te vult dari. Mi Domine Angele, dicebam ego, quid itâ dono Divinæ Majestati? Multum, respondit ille, quia ipsi donas desideria, & voluntatem, ut, quotiescunque Dominus voluerit iisdem istis clavis iterare in his membris vulnera, id faciat juxta suum divinum beneplacitum: das illi promptitudinem & patientiam in vehementibus doloribus, qui hinc in te derivantur. Nonne es prompta, & vis hæc omnia, soror, prout Dominus voluerit? itâ profectò quàm libentissimè, respondi. Oblati fuerunt clavi Majestati magni Dei nostri, qui accepto munere, ostendens sibi illud valde placere, statim jussit suos Angelos abire, & custodire ea castella.

Post paucissimos dies, nihil ejusmodi cogitans, fui ex paupere meo lecto abrepta (non vidi tum, à quo, etsi deinde resciverim, fuisse bonum spiritum) atque ut eram nudipes educta sum ex cubicello, & è mea domo. Ambulavi per plateolam angustam, tendentem ad Cantaranas: ingressa sum plateam aurifabrorum, forum, plateam Sancti Jacobi, portam campi, donec pervenirem ad Conventum Monialium Recolletarum Sancti Bernardi. Ibi

fui elevata in altum, itâ ut optime potuerim discernere ex anteriore pontis parte fluvium. Vidi turbari, & commotam à dæmonibus crescere aquam, atque fluvius vehementer intumescere, quâ dæmones illi infernales spiritus volebant omnia in ea vicinia destruere & inundare. Incepi id videndo exclamare ac dicere. Adjuro vos mali spiritus in nomine Dei, ut relinquatis has aquas, & non conturbetis, neque damnum Fidelibus inferatis. Ipsi quasi exasperati agebantur in majorem rabiem, sed ego tantò magis attollebam vocem, & dicebam instantius: Advertite, quòd vobis imperem nomine Omnipotentis Dei, nè cuiquam noceatis, quod sollicitè & frequenter iterabam. Tandem coacti ac fruentes abiverunt, & aquæ conquieverunt. Fui continuo à Sanctis Angelis, qui se mihi tum exhibuerunt spectandos, ducta ad meum angulum. Restituta mihi agebam: Bone Deus! qualis est mea phantasia! quantum potest hæc facultas! Licet verò mihi aliunde satis clarum videretur, non esse imaginationem, quod mihi acciderat ex alia tamen parte mei consueti timore me adigebant ad existimandum, me non intelligere, quid vidissem. Quapropter in quæta mecum ipsa disceptabam, quoad usque me Dominus pacavit, dicendo mihi: Non fuit tua imaginatio, sed veritas. Cur verò, mi Domine, dixi ego, sic fecisti? Bene tu potuisti imperare dæmonibus, & aquis, atque omnia fuissent sobria, quin ego illuc irem, quemadmodum in Verum quidem est, respondit Dominus, me id facillimè potuisse, non volui autem sed mittere te nomine meo, ut hoc tu quereris. Ecce nunquid non vidisti, quòd dum aliquis manet in cubiculo, & ante subitè excitari tumultum in gallinæ, quia ibi infra comparet rapax quædam avis, advocet puerum, illique dicat: Cur deorsum, & incute illi avi timorem. Ita verò ego nunc feci. & videns dæmones illi licentiâ, quam à me his diebus habebant, facile conturbare fluvium, ac nocere illi civitati, præ commiseratione, quâ mea Clementia fuit permota, misi te, ut iras ad illos terrendos, & uolvi id ipse facere, nam

quam pertaxus vestrarum negligentiarum, atque exiguae emendationis vitae, post tot beneficia, quae accepistis. Haec omnia mihi dixit Dominus. Ob hunc itum debile meum corpus fuit occupatum à gravi catarrho, & praeter meam ordinariam infirmitatem pessimè valui, patièdo aliquot noctibus terribiles pectoris angustias. Et quia ego non possum dicere causam, atque meae loci statim ex magna sua charitate advocant Medicos, sustineo quod Deo placet. Isti me tum repererunt valde debilem, & fractam viribus.

Alio die mihi Deum pro his praesentibus, & totius Regni necessitatibus oranti, ut nostri miseretur, dixit Div: Majestas: Penes te sit arbitrium pacis & belli, tu esto iudex inter me, & populum meum. Quid

vis amplius à me fieri? Deus sit illis propter suas misericordias benedictus. Amen.

Comparatio rapacis avis, invadentis gallinarium, nihil continet, quod non sit dignissimum ore Dei, cum sciamus, quod Christus amabilissimus Dominus noster se ipsum comparaverit gallinae, qui suos ingratos filios, tanquam pullos protegere cupiebat. Aliunde etiam est aptissima, atque demonstrans majestatem ejusdem magni Dei, qui potest per imbecillum & pauperulam Virginem terrefacere & fugare demonum turmam. Per occasionem praeterea declaratur horum vilitas & vacorata: non enim assimilantur cuicumque avi rapaci, sed iis, quae sunt spuria & abjecta, qualis est milvus, tantum audentes infestare gallinarium, quas minimus in domo puer repellit ac fugat.

CAPUT XI.

Continuatur idem argumentum, enarratione aliorum ejusdem anni eventuum.

Praeterlapsa die Dominica, decimam septimam Maii, me Deus vocavit dicendo: Veni Anima, & videbis, quod tibi volo ostendere. Fui subito ducta in spiritu ad litus maris Anglici, ubi vidi multos artifices haereticos fabricantes navigia, & iis immixtos nonnullos daemones, à quibus juvabantur. Observavi nihilominus, quod, etli cum ipsis viderentur in construendis & reparandis navibus laborare, id tamen agerent fraudulenter, ita omnia instruendo, ut naves redderent debiles, & fabricam periculosam. Inde me Dominus transtulit, & collocavit in litore Catholicorum maris Hispanici. Ibi conspexi multos Angelos in specie fabrorum lignariorum, qui suis ascis, & reliquis instrumentis construebant nescio quales fabricas: videbantur autem mihi esse domus. Alij tanquam lapidariae restaurabant muros; alij ex ipsis fabricabant naves. Alij instar provisorum praeparabant armamenta navium, tormenta bellica, & annonam. Nonnulli conscendebant praetexas turres,

quasi speculatores, ad explorandum inde hostem, ac denique non pauci instar navitarum permeabant mare, exercentes naviculariam. Hoc tempore vidi venientem ex Anglia potentem classem, cum ingenti apparatu, optimèque instructam rebus necessarijs ad pugnandum, & spectata potentia ac viribus, quas praese ferebat, videbatur submersura omnes naves, quae se illi opponerent, atque appellens ad portum subrutura mœnia, & prostratura castella, quae in continente sita aggrederebatur. Vidi deinde prodeuntes illi obviam ex Hispania paucas quasdam naves, easque debiles, & non tam bene instructas tormentis bellicis, quam erant hostiles. Angli ceperunt invadere nostrates cum magno tumultu, ac adeo vehementibus explosionibus, ut omnes primo impetu ab illis viderentur submergendae. Notavi, quod, licet tantus esset fragor, perexiguus tamen sequeretur effectus, quia globi appellebant tam languidi, ut nostris navibus vix nocerent. Haec quoque sua explodebant tormenta, ejaculando pilas, uti apparebat, parvas, & modicum edentes strepitum: sed